

3. Així mateix, queda derogada la disposició addicional segona de la Llei 6/1996, de 15 de gener, del voluntariat.

Disposició final primera. *Desenvolupament reglamentari.*

S'autoritza el Govern a dictar totes les disposicions d'aplicació i desplegament d'aquesta Llei que siguin necessàries, incloent-hi les relatives al règim econòmic i pressupostari.

Disposició final segona.

El Govern ha de promoure totes les accions i les reformes legislatives que siguin necessàries per a l'aprovaçió, en el termini d'un any, de l'Estatut del cooperant, d'acord amb el que estableix l'article 38 d'aquesta Llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16304 *CORRECCIÓ d'errades de la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions.* («BOE» 162, de 8-7-1998.)

Havent observat errades en el text de la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions, publicat al «Butlletí Oficial de l'Estat» número 99, de 25 d'abril de 1998, i al suplement número 1 en llengua catalana, de 20 de maig de 1998, se'n fa la rectificació oportuna:

A la pàgina 13922, primera columna, article 44, apartat 1, quarta línia, i a la pàgina 34 del suplement, segona columna, article 44, apartat 1, tercera línia, on diu: «... l'ocupació del domicili públic...», ha de dir: «... l'ocupació del domini públic...».

A la pàgina 13940, primera columna, annex, definició de «drets especials», paràgraf c), quarta línia, i a la pàgina 51 del suplement, primera columna, annex, definició de «drets especials», paràgraf c), quarta línia, on diu: «... posar en servei en la mateixa zona...», ha de dir: «... posar en servei o mantenir equips terminals de telecomunicacions a la mateixa zona...».

16712 *LLEI ORGÀNICA 6/1998, de 13 de juliol, de reforma de la Llei orgànica del poder judicial.* («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa exigeix que determinats articles de la Llei orgànica

del poder judicial tinguin una redacció que concordi amb les previsions competencials de la Llei reguladora d'aquesta jurisdicció.

La doctrina del Tribunal Constitucional estableix que la Llei orgànica està reservada a matèria orgànica (v. gr. sentències del Tribunal Constitucional 15/1981, de 13 de febrer, i 76/1983, de 15 d'agost). No s'han d'establir ni reformar normes orgàniques mitjançant disposicions d'una llei no orgànica; això exigiria votacions separades i majories diferents al Congrés dels Diputats.

Com tothom sap, la pràctica parlamentària pretén solucionar els supòsits d'avantprojectes mixtos (com és un projecte de llei processal amb determinats articles reformadors de la Llei orgànica del poder judicial). Aquesta pràctica consisteix en la instrumentació de dos textos separats (una llei ordinària i una llei orgànica) per regular els diferents aspectes que, en ocasions, conflueixen en la mateixa matèria. Aquesta solució normativa doble s'ha estat imposant en diversos àmbits reguladors.

En conseqüència, sembla oportú aprovar, mitjançant una llei orgànica independent, la reforma necessària per fer coherents la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i la Llei orgànica del poder judicial.

Es reforma l'article 9.4, i s'hi estableix, en l'últim incís, que si en la producció del dany, hi han concorregut subjectes privats, el demandant també ha de deduir en contra d'ells la seva pretensió davant l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu. S'entenen per subjectes privats aquells que no estan al servei dels poders públics actuants en cada situació; la responsabilitat dels que sí que ho estan s'exigeix, en tot cas, en els termes que estableix la Llei 30/1992.

Article únic.

S'introdueixen les modificacions següents en la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial:

1. L'article 9.4 queda redactat de la manera següent:

«Els de l'ordre contenciós administratiu coneixen de les pretensions que es dedueixin amb relació a l'actuació de les administracions públiques sotmesa al dret administratiu, a les disposicions generals de rang inferior al de la Llei i als decrets legislatius en els termes que preveu l'article 82.6 de la Constitució, de conformitat amb el que estableix la Llei d'aquesta jurisdicció. També coneixen dels recursos contra la inactivitat de l'Administració i contra les seves actuacions materials que constitueixen via de fet.

Així mateix, coneixen de les pretensions que es dedueixin amb relació a la responsabilitat patrimonial de les administracions públiques i del personal al seu servei, sigui quina sigui la naturalesa de l'activitat o el tipus de relació de la qual es derivi. Si en la producció del dany, hi han concorregut subjectes privats, el demandant també ha de deduir en front dels la seva pretensió davant aquest ordre jurisdiccional.»

2. L'article 58 es redacta de la manera següent:

«La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem coneix:

Primer. En única instància, dels recursos contenciosos administratius contra actes i disposicions del Consell de Ministres, de les comissions delegades del Govern i del Consell General del Poder

Judicial, i contra els actes i les disposicions dels òrgans competents del Congrés dels Diputats i del Senat, del Tribunal Constitucional, del Tribunal de Comptes i del defensor del poble en els termes i les matèries que la Llei estableix i dels altres recursos que excepcionalment li atribueixi la Llei.

Segon. Dels recursos de cassació i revisió en els termes que estableix la Llei.»

3. S'afegeix un nou apartat 3 a l'article 61 amb la redacció següent:

«Una secció, formada pel president del Tribunal Suprem, el de la Sala Contenciosa Administrativa i cinc magistrats d'aquesta mateixa Sala, que són els dos més antics i els tres més moderns, coneix del recurs de cassació per a la unificació de doctrina quan la contradicció es produeixi entre sentències dictades en única instància per seccions diferents d'aquesta Sala.»

4. L'article 66 queda redactat en els termes següents:

«La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional coneix, en única instància, dels recursos contenciosos administratius contra disposicions i actes dels ministres i els secretaris d'Estat que la Llei no atribueix als jutjats centrals contenciosos administratius i dels recursos devolutius que la Llei estableix contra les resolucions dels jutjats centrals contenciosos administratius. També coneix dels recursos no atribuïts als tribunals superiors de justícia amb relació als convenis entre les administracions públiques i les resolucions del Tribunal Econòmic Administratiu Central. Així mateix, coneix de les qüestions de competència que es puguin plantejar entre els jutjats centrals contenciosos administratius i dels altres recursos que excepcionalment li atribueixi la Llei.»

5. L'article 74 es redacta de la manera següent:

«1. Les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia coneixen, en única instància, dels recursos que es dedueixin amb relació a:

a) Els actes de les entitats locals i de les administracions de les comunitats autònomes, el coneixement dels quals no estigui atribuït als jutjats contenciosos administratius.

b) Les disposicions generals emanades de les comunitats autònomes i de les entitats locals.

c) Els actes i les disposicions dels òrgans de govern de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes i de les institucions autonòmiques anàlogues al Tribunal de Comptes i al defensor del poble, en matèria de personal, administració i gestió patrimonial.

d) Els actes i les resolucions dictats pels tribunals econòmics administratius regionals i locals que posin fi a la via economicoadministrativa.

e) Les resolucions dictades en alçada pel Tribunal Econòmic Administratiu Central en matèria de tributs cedits.

f) Els actes i les disposicions de les juntes electorals provincials i de comunitats autònomes, així com els recursos contenciosos electorals contra acords de les juntes electorals sobre proclamació d'electes i elecció i proclamació de presidents de corporacions locals en els termes que estableix la legislació electoral.

g) Els convenis entre administracions públiques les competències de les quals s'exerceixin en l'àmbit territorial de la comunitat autònoma corresponent.

h) La prohibició o la proposta de modificació de reunions que preveu la Llei orgànica reguladora del dret de reunió.

i) Els actes i les resolucions dictats per òrgans de l'Administració General de l'Estat, la competència dels quals s'estengui a tot el territori nacional i el nivell orgànic dels quals sigui inferior al de ministre o secretari d'Estat, en matèries de personal, propietats especials i expropiació forçosa.

j) Qualsevol altra actuació administrativa no atribuïda expressament a la competència d'altres òrgans d'aquest ordre jurisdiccional.

2. Coneixen, en segona instància, de les apel·lacions promogudes contra sentències i interlocutòries dictades pels jutjats contenciosos administratius i dels recursos de queixa corresponents.

3. També els correspon, d'acord amb el que estableix aquesta Llei, conèixer dels recursos de revisió contra les sentències fermes dels jutjats contenciosos administratius.

4. Coneixen de les qüestions de competència entre els jutjats contenciosos administratius amb seu a la comunitat autònoma.

5. Coneixen del recurs de cassació per a la unificació de doctrina en els casos que preveu la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

6. Coneixen del recurs de cassació en interès de la Llei en els casos que preveu la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.»

6. Se suprimeix l'apartat 2 de l'article 87.

7. S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 90 amb la redacció següent:

«A la vila de Madrid, amb jurisdicció a tot Espanya, hi ha jutjats centrals contenciosos administratius que coneixen, en primera o única instància, dels recursos contenciosos administratius contra disposicions i actes emanats d'autoritats, organismes, òrgans i entitats públiques amb competència en tot el territori nacional, en els termes que la Llei estableix.»

8. L'article 91 queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutjats contenciosos administratius coneixen, en primera o única instància, dels recursos contenciosos administratius contra els actes que els atribueixi la Llei de manera expressa.

2. També correspon als jutjats contenciosos administratius autoritzar, mitjançant interlocutòria, l'entrada als domicilis i altres edificis o llocs que per accedir-hi es requereixi el consentiment del titular, quan això sigui procedent per a l'execució forçosa d'actes de l'Administració.»

9. L'article 152.2.1r, paràgraf primer, es redacta en els termes següents:

«Aprovar les normes de repartiment d'afers entre les sales del Tribunal i entre les seccions de les audiències provincials i els jutjats del mateix ordre jurisdiccional, amb seu a la comunitat autònoma corresponent.»

10. L'article 160.9 queda redactat de la manera següent:

«Determinar el repartiment d'afers entre les sales del Tribunal del mateix ordre jurisdiccional i entre les seccions d'aquestes sales d'acord amb les normes aprovades per la Sala de Govern.»

Disposició transitòria única.

1. Mentre no es cobreixi la totalitat de la planta d'òrgans unipersonals contenciosos administratius que estableix la Llei de demarcació i de planta judicial, en els concursos per a la provisió d'aquestes places judicials, si manquen els candidats a què es refereix el paràgraf primer del número 2 de l'article 329 de la Llei orgànica del poder judicial, es considera mèrit preferent haver estat en comissions de servei en aquest ordre jurisdiccional, sempre que la sala de govern corresponent n'emeti un informe favorable i tenint en compte la durada de les comissions, o acreditar l'assistència a cursos d'especialització homologats pel Consell General del Poder Judicial en les matèries pròpies de l'ordre contenciós administratiu.

2. Les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia es poden constituir amb un sol magistrat per conèixer dels processos que, atribuïts per aquesta Llei als jutjats contenciosos administratius, estiguin pendents davant aquestes sales en el moment de l'entrada en vigor de la Llei.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les normes del mateix rang o inferior en tot el que s'oposin a aquesta Llei orgànica.

Disposició final única.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor cinc mesos després d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei Orgànica i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16713 LLEI 24/1998, de 13 de juliol, del servei postal universal i de liberalització dels serveis postals. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Els serveis de comunicacions en general i, en particular, els postals, constitueixen un element bàsic per al desenvolupament econòmic, dinamitzen els altres sectors productius de l'economia del país i són generadors indirectes de riquesa i ocupació. A més, són un element clau per a la cohesió social, per a l'increment de la competitivitat de les empreses i per al desenvolupament del comerç a Espanya.

Justifica especialment la regulació del sector postal la necessitat de reconeixement explícit del dret de tots d'accedir a les comunicacions postals a un preu assequible.

Inicialment, al nostre país es va partir de l'existència d'un monopoli per part de l'Estat per a la prestació del servei de correus. Aquesta idea va anar cedint a impulsos de la realitat. No obstant això, el canvi de criteri només es va traduir en disposicions normatives parcials i asistemàtiques. En molts casos, aquestes disposicions ni tan sols van tenir el rang suficient. La normativa aplicable al sector postal espanyol avui es troba dispersa en un gran nombre de disposicions.

El marc que durant molt de temps ha servit per regular l'activitat postal a Espanya ha estat l'Ordenança postal de 19 de maig de 1960. No obstant això, després d'aquesta data, la realitat ha canviat extraordinàriament.

Cal, doncs, establir una regulació sistemàtica en què es determini el règim al qual s'ha de subjectar la prestació del servei postal universal, es garanteixi el dret a les comunicacions postals de tots els ciutadans i empreses i es reconegui l'àmbit del sector postal que es troba liberalitzat, i fixar les regles bàsiques que permetin la lliure concurrència. La Llei aporta seguretat jurídica als qui concorren en un mercat en règim de lliure competència que, fins ara, no tenia una regulació substantiva que determinés amb claredat el contorn dels seus drets i les seves obligacions.

L'aprovació del Parlament Europeu i el Consell, el 15 de desembre de 1997, de la Directiva 97/67/CE, relativa a les normes comunes per al desenvolupament del mercat interior dels serveis postals a la Comunitat i la millora de la qualitat del servei, inspira la nova regulació postal a Espanya.

La Llei s'aprova amb fonament en la competència exclusiva que l'article 149.1.21a de la Constitució espanyola reconeix a l'Estat en matèria de correus.

En desenvolupament de la Directiva comunitària 97/67/CE abans esmentada, aquesta Llei pretén garantir: a) l'establiment d'un marc jurídic que reculli els drets i les obligacions d'usuaris i operadors (títol I); b) un àmbit liberalitzat d'actuació dels operadors postals, i es preveu el règim de lliure concurrència respecte a una part molt important del sector, en harmonia amb l'article 38 de la Constitució (títol II), i c) la regulació del servei postal universal que a tots correspon a un preu assequible i, particularment, la determinació d'un règim de reserva en favor de l'operador al qual s'encomana la prestació d'aquell, d'acord amb un sistema de tarifes (títol III).

Dins de l'activitat que desenvolupen els operadors postals, s'estableix un àmbit de liberalització en què els preus es fixen d'acord amb el joc de l'oferta i la demanda. D'una altra banda, el règim de preus que es preveu per la prestació del servei universal no reservat a l'operador al qual s'encomana dur-lo a terme, garanteix suficientment els drets dels usuaris del servei postal. La fixació, en seu legal, dels paràmetres bàsics per determinar les tarifes que ha de percebre aquest operador per dur a terme els serveis reservats, atorga una garantia addicional als usuaris.

Alhora, la Llei regula l'Administració postal (títol IV), estableix les competències de l'Estat i determina les funcions del Govern i del Ministeri de Foment. Així mateix, crea el Consell Assessor Postal com a màxim òrgan assessor del Govern en matèria de serveis postals.

També recull un règim d'inspecció i un altre d'infraccions i sancions (títol V) més adaptat al tenor de l'article 25.1 de la Constitució que el que l'ha precedit, prenent en consideració l'última jurisprudència del Tribunal Constitucional. Es permet l'adopció de mesures provisionals per assegurar, en el procediment sancionador, l'eficàcia de la resolució que es dicti al seu dia.

El text de la Llei finalitza amb cinc disposicions addicionals, sis de transitòries, una de derogatòria i quatre de finals. En especial, la disposició addicional primera encomana la prestació del servei postal universal a l'en-